

Kladně hodnotím péči místních studentů, kdy byl téměř na každý den vymyšlený „social program“ obvykle v místních klubech a na každý víkend zajištěný výlet do okolí - do Vilnius, na pobřeží a poslední víkend také do Estonska a Lotyšska, kam jsem se však nedostala. Dohromady nás bylo asi 20 EFMSA stážistů z různých zemí, dorozumivacím jazykem byla angličtina. Nevýhodou bylo stravování. V nemocnici jsme sice měli předplacené obědy, ale nedalo se vybírat, a tak bylo každý den nějaké maso smažené v trojbalu a jako příloha brambory. To se dalo vydržet prvních pár dní, ale pak už jsem si vždy raději sehnala jídlo vlastní. Na koleji jsme bydlely pohromadě čtyři stážistky, k dispozici jsme měly koupelnu, kuchyň (bez nádobí) a dost problémový internet. Do nemocnice jsem jezdila autobusem, jízdné HDP je poměrně mírné (jedna cesta vyjde na 1 litas - 7,41 Kč, měsíční jízdné na cca 20 litas). Životní náklady v Litvě jsou velmi podobné našim poměrům. Návštěvu Litvy určitě všem vřele doporučuji. Trochu nepohodlí na ubytování (například velmi problematické připojení k internetu na koleji, koupelna o 5 pater níže, nevybavená kuchyně...) vynahradí poznání opomíjené, leč velmi zajímavé země. Jsem ráda, že se mi podařilo nahlédnout do historie i současnosti Litvy, protože u nás se o tomto státě příliš nemluví. Je vždy přínosné podívat se na dějiny také očima jiných národů.

Eva Staňková

Lékařská praxe v Hospital da Cruz Vermelha, Curitiba (Brazílie)

srpen 2012

V období letních prázdnin loňského roku jsem se zúčastnil odborné lékařské stáže v brazilském městě Curitiba, a rád bych vás touto cestou seznámil s několika důležitými poznatky, které mi utkvěly v paměti z této daleké cesty.

Botanic Garden se Cynthia Baer

Podle mezinárodních dohod pro vstup do země z důvodu absolvování lékařské stáže není potřeba vízum, nicméně důrazně doporučuji mít dopředu připravené kontakty na naši ambasádu a raději i rovnou na honorární konzuláty. Mohou se hodit, neboť okamžitě po příletu na mezinárodní letiště Rio de Janeiro / Galeão - Antonio Carlos Jobim International Airport (GIG), ve stejnojmenné brazilské metropoli jsem byl ke svému velkému překvapení, ale již

k nepříliš velké radosti internován na oddělení brazilské Federální policie, neboť právě pracovníci pasové kontroly brazilské Federální policie se nejevila možnost mého vpuštění do země bez inkriminovaného víza jako příliš reálná. Nebudu chodit kolem horké kaše. Po 7 hodinách vysvětlování, vyjednávání, dohadování, doprošování, hořekování a místy i nadávek (ty raději v češtině) jsem se dokázal spojit s pracovníky naší ambasády, kteří urgovali vysoce postavené představitele ministerstva vnitřní Brazílie a Federální policie. Nakonec se vše podařilo a po urputném boji s lidskou blbostí jsem byl vítězně „vpuštěn“ do země. Tímto bych chtěl vyslovit velký dík pracovníkům naší ambasády a Honorárního konzulátu ve městě Sao Paulo a Honorárnímu konzulátu ve městě Rio de Janeiro, kteří se projevili jako skuteční profesionálové a v těžkých chvílích mě podporovali slovy: „Hlavně se nenechte naložit na zpáteční letadlo do Dubaje! V krajní nouzi se braňte silou a co nejhlasitěji křičte - consulado / konzulát“. Zřejmě jsou na podobné situace zvyklí.

Studijní skupina v hospital da Cruz Vermelha

Poučení z této události je jasné. Kromě všech možných i nemožných telefonních čísel mějte u sebe všechny možné i nemožné doklady a samozřejmě mobilní telefon (*právo na jeden telefonát je pouze v hollywoodských filmech*) a to včetně nabíječky. Nepočítejte s tím, že vás pustí k vašemu zavazadlu v nákladovém prostoru letadla.

Celkem 4 týdny jsem působil na oddělení **Internal Medicine - General**, v nemocnici **Hospital da Cruz Vermelha, Curitiba**, kde jsem byl přiřazen k promočnímu ročníku absolvujícímu praxi na interní klinice. Obvykle jsem tam trávil 6 - 8 hodin denně (Po - Pá) a komunikace probíhala samozřejmě v angličtině. Úroveň vybavení i zdravotní péče je srovnatelná s poměry u nás. Nutné podotknout, že jsem splňoval vše, co brazilský student 6. ročníku, takže jsem se zúčastňoval vizit, ambulancí různých klinik (*neurologie, vnitřní lékařství, radiologie*) a také klinických seminářů.

Ubytován jsem byl v rodině studenta medicíny. Jednalo se o klasický rodinný dům, kde jsem měl přiměřenou míru soukromí. Stravování v nemocniční menze se mi jevilo jako kvalitní a dostatečné. Cena jídla 10 Rios zhruba odpovídala našim 100 CZK. Do nemocnice jsem se dopravoval autobusem (*jízdenka za 2,6 Rios, tj. 26 CZK*). Rodina, u které jsem přebýval, zprostředkovala kompletní prohlídku města. Postupně jsem se seznámil s historickým centrem, parky Tingui a Barigui, navštívili jsme Operu de Arame nebo muzeum pojmenované po Oscaru Nie-

mayerovi, projektantu hlavního města Brasilia. Navštívili jsme i městečko Morretes, asi 15 km od našeho hlavního působiště, s ochutnávkou tradičního menu včetně místní pochoutky baheada, což je v podstatě banán s masem a mumsím říct, že to vůbec nebylo špatné.

Dále se mi dostalo možnosti poznat i další části této ohromné země. Navštívil jsem velkoměsto Belo Horizonte, městečko Ouro Preto (*Černé zlato*) - jedno z nejstarších měst v Brazílii a samozřejmě jsem navštívil Rio de Janeiro a jsem rád, že se mi dostalo možnosti poznat toto město i jinak, než z kanceláře Federální policie. Navštívil jsem proslulou pláž jako Copacabana nebo Ipanema a nemohl jsem vynechat ani výjezd na vrchol „Homole cukru“ - Sugarloaf.

Integrace s místními studenty byla vysoká. Brazilci jsou neuvěřitelně přátelští a vstřícní lidé. Z našeho pohledu snad jen hygiena je zde všeobecně na nižší úrovni, než jsme zvyklí.

Celkové výdaje na stáž odhaduji na 50 000 CZK, přičemž zpáteční letenka Praha (PRG) - Dubaj (DXB) - Galeão International Airport (GIG) - Afonso Pena International Airport Curitiba (CWB) přišla zhruba na 29 000 CZK, a moje útrata na místě dělala asi 10 000 CZK.

Brazílii opravdu vřele doporučuji, a pokud se pro ni rozhodnete, přeji vám, abyste při vstupu na brazilskou půdu nemuseli zažít obdobné peripetie na uvítanou, jako jsem musel zažít já. Mám z Brazílie mnoho krásných zážitků a dobrých přátel.

František Langer

Poznámka redakce: V minulém čísle jsme uvedli verzi zprávy o studijní stáži před autorizací. Omylem nebyla zařazena již autorizovaná verze. Tu v plném znění zařazujeme dnes a autorovi MUC. F. Langerovi se omlouváme.

Kazuistika patologie života pod komunistickým panstvím

(stručná faktografie minulosti,
část 5.)

U PTP jednotek nebyli vojáci. Jednotky Pomocných technických praporů (Vojenské tábory nucených prací) žily ve zvláštním režimu. Nemohli jsme být ubytováni ve společných kasárenských prostorech s vojáky bojových jednotek a nesměli jsme se zúčastňovat armádních sportovních soutěží a kulturních vystoupení (prevence možné ideologické nákazy). Přesto se jakýmsi opomenutím stalo, že naši hoši, dobří fotbalisté, soustředění u druhé roty 53. praporu PTP, pracující v brněnské Přefě, si vyjednali zápas s mužstvem Vojenské technické akademie Antonína Zápotockého. A naši „vojáci“ po práci ušmudlaní od malty a cementu, drtivě porazili reprezentační jedenáctku vysoké armádní školy. Z této ostudy byl poprask, že nedostatečnou bdělostí k něčemu takovému mohlo dojít. Vyšetřováním se zabývalo i ministerstvo obrany a potrestalo armádní, sportovní a politické funkcionáře.